

Sygn. akt. I ACa 462/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący	<i>SSA Andrzej Palacz</i>
Sędziowie:	<i>SA Dariusz Mazurek (spr.)</i> <i>SO del. Edyta Pietraszewska</i>
Protokolant:	st.sekr.sądowy Justyna Stępień

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016 r. na rozprawie sprawy
z powództwa **P. K.**

przeciwko **Skarbowi Państwa- Okręgowemu Inspektoratowi Służby Więziennej w R.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 11 marca 2015 r., sygn. akt I C 1375/12

I. **zmienia** pkt I. zaskarżonego wyroku w ten sposób, że zasądza od Skarbu Państwa – Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej w R. na rzecz powoda P. K. kwotę 2.000zł (dwa tysiące) z ustawowymi odsetkami od dnia 13 maja 2013r. , a w pozostałym zakresie powództwo oddala,

II. **oddala** apelację w pozostałej części,

III. **nie obciąża** powoda kosztami postępowania apelacyjnego na rzecz pozwanego,

IV. **przyznaje** od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Rzeszowie adwokatowi P. C. wynagrodzenie w kwocie 2.214zł (dwa tysiące dwieście czternaście) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Dariusz Mazurek SSA Andrzej Palacz SSO Edyta Pietraszewska

UZASADNIENIE

Powód P. K. domagał się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej w R. tytułem zadośćuczynienia kwoty 60 000 zł, na które składała się kwotę 30 000 zł tytułem zadośćuczynienia za szczególne udrczenie powoda i niehumanitarne traktowanie w czasie odbywania kary pozbawienia wolności w celach bez odpowiednich węzłów sanitarnych, kwota 20 000 złotych za cierpienia będące konsekwencją urazów w

czasie odbywania kary pozbawienia wolności, kwota 10 000 zł za cierpienia psychiczne w związku z bezpodstawnym utrudnieniem powodowi swobodnego praktykowania religii w warunkach odbywania kary pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 11 marca 2015r Sąd Okręgowy w Rzeszowie oddalił powództwo i nie obciążył powoda kosztami zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że rozstrzygnął sprawę w oparciu o następujące ustalenia faktyczne: Powód odbywa karę pozbawienia wolności od 1997r. W zakładzie karnym w R. przebywał od dnia 20 czerwca 201r. do dnia 11 października 2011r. oraz nadal od dnia 28 grudnia 2011r. Według ustaleń Sądu Okręgowego powód osadzony był w celach, w których nie miało miejsce przeludnienie. Sąd ustalił, że więźniowie przebywający w zakładzie karnym w R. mają zapewnione odpowiednie warunki bytowe. Cele są na bieżąco remontowane, zawierają odpowiednie wyposażenie i posiadają odpowiedni system wentylacji. Kąćki sanitarne w celach są odseparowane od pozostałej części pomieszczenia zasłonami. Sąd ustalił, że powód w czasie odbywania kary był karany dyscyplinarnie poprzez umieszczenie w celi izolacyjnej. W czasie odbywania tej kary powód nie zgłaszał chęci uczestniczenia w spotkaniu ze świadkami Jehowy, której to religii jak twierdzi powód jest wyznawcą. Sąd Okręgowy ustalił, że okresowo w miejscu spacerów zakładzie karnym w R. występowały nierówności i dziury, które były naprawiane. W czasie jednego ze spacerów powód przewrócił się na skutek własnej nieuwagi. Powód był prawidłowo leczony w czasie pobytu w zakładzie karnym w R.. W okresie od lutego 2012r. do sierpnia 2012r. powód był pozbawiony protezy zębowej, jednak nie przyczyniło się to do wywołania u powoda choroby wrzodowej. W czasie odbywania kary powód dokonywał połykania obcych przedmiotów i był z tego powodu leczony. Sąd ustalił, że powód miał zapewnione prawidłowe leczenie związane ze zdiagnozowaną u niego chorobą zwyrodnieniową kręgosłupa i innymi dolegliwościami ortopedycznymi.

W oparciu o dokonane ustalenia faktyczne i ocenę materiału dowodowego Sąd Okręgowy rozważył żądanie powoda na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 23 i 24 k.c. Sąd Okręgowy ocenił na podstawie art. 40 ust. 4 Konstytucji RP, art. 3 konwencji z dnia 4 listopada 1950r. o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 4 kodeksu karnego wykonawczego, że wykonanie kary pozbawienia wolności powinno być wykonywane w sposób humanitarny i z poszanowaniem godności skazanego. Ocenił na podstawie art. 24 k.c., że pomimo istnienia domniemania bezprawności naruszenia dóbr osobistych sam fakt naruszenia dóbr osobistych powinien być wykazany przez powoda. Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia Sąd Okręgowy ocenił, że zarzut ten okazał się skuteczny w stosunku do zdarzeń, które miały miejsce w okresie wcześniejszym niż 3 lat od daty wniesienia pozwu to jest 2 października 2012r. dlatego powództwo oparte o okoliczności faktyczne, które miały miejsce przed dniem 2 października 2009r. w ocenie Sądu Okręgowego podlegało oddaleniu w związku ze skutecznie podniesionym przez stronę pozwaną zarzutem przedawnienia. Powołując się na pogląd Sądu Najwyższego Sąd Okręgowy w ocenił, że podniesienie przez pozwanego częściowo uzasadnionego zarzut przedawnienia było wystarczające do oddalenia powództwa w tym zakresie, bez potrzeby ustalania czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji jest zbędne. W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy ocenił roszczenie powoda jako nieuzasadnione i opierające się jedynie na twierdzeniach powoda. Sąd Okręgowy argumentował, że dokonane ustalenia dawały podstawę do przyjęcia, że powód cały czas przebywał w celach zapewniających normę 3 m² na osobę w celi. Ocenił, że powód nie zdołał w toku niniejszego postępowania wykazać, aby w okresie pobytu w zakładzie karnym w R. warunki techniczne i sanitarne nie odpowiadały normom, były nieodpowiednie i naruszały dobra osobiste powoda.. Twierdzenia powoda Sąd Okręgowy ocenił w tym zakresie jako gołosłowne. Według rozważań Sądu Okręgowego warunki w jakich przebywał powód w zakładzie karnym w R. nie mogły być ocenione jako niegodziwe. Dlatego sąd nie podzielił twierdzeń powoda, że zasady humanitaryzmu i uszanowania godności ludzkiej w stosunku do powoda zostały naruszone przez administrację zakładu karnego poprzez konieczność przebywania w celi wyposażonej w niewyizolowany od reszty celi kąćki sanitarny . Według oceny sądu kwestia wyposażenia cel wynikała z postanowień regulaminu, a standard cel w zakładzie karnym w R. był taki sam dla wszystkich osadzonych. Sąd ocenił również, że nie można doszukać się o odpowiedzialności pozwanego za okresowy brak protezy zębowej, z której powód nie mógł korzystać. Ocenił także, że nie zachodzi związek przyczynowy pomiędzy brakiem protezy, a ewentualnym naruszeniem dóbr osobistych powoda. W ocenie Sądu Okręgowego nie

zostało również wykazane przez powoda o, że doszło do naruszeniu przez pozwanego dóbr osobistych powoda w zakresie ograniczenia powodowi możliwości korzystania z praktyk religijnych. W oparciu o dokonaną ocenę materiału dowodowego Sąd Okręgowy doszedł do konkluzji, że administracja zakładu karnego nie dyskryminowała powoda pod tym względem.

Z orzeczeniem Sądu Okręgowego nie zgodził się powód zaskarżając je apelacją w części oddalającej powództwo i zarzucając wyrokowi w zaskarżonej części naruszenie przepisów postępowania polegające na:

- naruszeniu art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważeniu materiału dowodowego,

1. zwłaszcza zeznań powoda w zakresie przebywania przez powoda w niehigienicznych celach, o nieodpowiednich sanitariatach, pomimo, że zostało to potwierdzone w dokumencie - raporcie Krajowego Mechanizmu Prewencji z wizytacji w zakładzie karnym w R.,

2. niezapewnieniu powodowi odpowiedniej opieki medycznej i aplikowanie nie odpowiednich leków w sytuacji, gdy powód cierpiał na astmę oskrzelową i był leczony lekiem, który zawiera wyraźne przeciwwskazania stosowania dla tego typu schorzeń,

3. utrudniania powodowi dostępu do praktyk religijnych co wynikało z zeznań świadka A. R. (1);

- naruszenie art. 227 w związku z art. 217 § 3 k.p.c. i art. 286 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków powoda o przesłuchanie przed sądem biegłych, pomimo że biegły lek. Ł. P. nie udzieliła w pisemnej opinii odpowiedzi na stawiane przez powoda pytania, dotyczące ustalenia przyczyn powstania schorzenia u powoda i prawidłowości podjętego leczenia w zakładzie karnym, a biegły W. R. zawarł w opinii ustalenia dotyczące sposobu schorzeń kręgosłupa, w sytuacji gdy powód zarzuciła nieprawidłowości w zakresie leczenia uszkodzonego stawu kolanowego;

- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia co do faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności.

Wskazując na powyższe zarzuty powód domagał się zmiany zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez uwzględnienie powództwa i orzeczenie zgodnie z żądaniem powoda. Ewentualnie domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie.

W uzasadnieniu wyroku apelujący zarzucił, że ustalenie przez Sądu Okręgowy, że warunki sanitarne i higieniczne w jakich przebywał powód nie mogą być ocenione jako niegodziwe było ustaleniem dowolnym pozostającym w rażącej sprzeczności z przedstawionymi przez powoda dowodami. Argumentował również, że dowolne było ustalenie sądu dotyczące prawidłowości leczenia powoda w czasie pobytu w zakładzie karnym w R. jak również, że powód nie cierpiał z powodu ograniczenia mu dostępu do praktyk religijnych.

W odpowiedzi na apelację powoda pozwany Skarb Państwa domagał się oddalenia apelacji i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstw a procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznając apelację powoda zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona ale w niewielkim zakresie, o ile podnosząc zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wskazuje na dokonanie wadliwych, sprzecznych z treścią zebranego materiału dowodowego ustaleń co do warunków odbywania kary przez powoda w czasie pobytu w zakładzie karnym w R., a konkretnie istniejących w Zakładzie Karnym w R. zapewnienia więźniom możliwości korzystania ze znajdujących się w celach sanitariatów w sposób nieskrępowany obecnością innych współwięźniów. Sąd Okręgowy ocenił, że warunki stworzone przez administrację pozwanego dla powoda w tym zakresie nie były niegodziwe i nie naruszały dóbr osobistych powoda.

Z ustaleniami takimi Sąd Apelacyjny nie może się zgodzić w świetle treści przeprowadzonych w sprawie dowodów, zeznań powoda k. 132, zeznań świadków: T. N. k. 131, J. P. k. 131, A. R. k. 243, raportu z dnia 21 grudnia 2012r. Krajowego Mechanizmu Prewencji z wizytacji w Zakładzie Karnym w R. sporządzonego z upoważnienia Biura Rzecznika Praw Obywatelskich k. 144 - 157, informacji Zakładu Karnego w R. o sposobie i zakresie realizacji wniosków i zaleceń z wizytacji k. 195-204. Treść wymienionych dowodów dawała podstawę do ustalenia, że w większości cel znajdujące się w wieloosobowych celach, w tym celach w których osadzony był powód, kąciki sanitarne nie zapewniały intymności z ich korzystania. Okoliczności te potwierdzone zostały również treścią informacji zakładu karnego o wykonaniu zaleceń wizytacyjnych (k. 198). Wynika z niej, że jeszcze na początku lutego 2013r. liczba cel w których korzystanie z sanitariatów możliwe było w sposób nieskrępowany stanowiła mniej niż połowę ogółu posiadanych przez zakład karny cel. Opisane w informacji zakładu karnego trudności finansowe i organizacyjne z przeprowadzeniem remontu cel ukierunkowanego na wyposażenie ich w kąciki sanitarne zapewniające nieskrępowane korzystanie z sanitariatów w ocenie Sądu Apelacyjnego nie ekskulpują pozwanego z odpowiedzialności w związku ze stwierdzonymi uchybieniami skoro jak wyjaśnione to zostało w uchwale składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011r. sygn. akt III CZP 25/11 poszanowanie i ochrona godności osoby pozbawionej wolności jest obowiązkiem władzy publicznej, wypełniającej represyjne zadania Państwa, a ponadto odpowiedzialność pozwanego na podstawie art. 417 nie jest ukształtowana na zasadzie winy. Prawidłowo ocenił Sąd Okręgowy, że godność skazanego nie jest naruszona jeżeli warunki w jakich odbywa karę pozbawienia wolności odpowiadają uznanym normom poszanowania człowieczeństwa. W świetle dowodów przeprowadzonych przed sądem pierwszej instancji nie można było uznać, że wymogom tym odpowiadały warunki odbywania kary przez powoda w Zakładzie Karnym w R.. Jak to podkreślone zostało w raporcie sporządzonym na zlecenie Biura Rzecznika Praw Obywatelskich z powołaniem się na wyrok z dnia 19 kwietnia 2001r. (...) zmuszanie skazanych do korzystania z otwartego kącika sanitarnego w celi gdzie przebywa co najmniej dwóch skazanych należy uznać za poniżające. Ocena taka w okolicznościach niniejszej sprawy jest tym bardziej uzasadniona, że powód ze względu na dolegliwości wynikające z występujących u niego schorzeń, czuł się skrępowany korzystaniem z toalety w obecności innych skazanych. Normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Z prezentowanych w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądów wynika, że oparte o zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) własne przekonanie sądu nie może naruszać zasady logicznego powiązania wniosków z zebrany w sprawie materiałem oraz zasad doświadczenia życiowego. Sąd może swobodnie oceniać zeznania - dawać wiarę świadkom lub jej odmówić - nie może jednak na tle tych zeznań budować wniosków, które z nich nie wynikają (np. orz. SN: z 26 listopada 1949 r., WaC 154/49, (...) 1950, nr 3; z 29 sierpnia 1974 r., I CR 338/74, LexPolonica nr 325871, Biul. SN 1974, nr 12, poz. 227; z 20 marca 1980 r., II URN 175/79, L.-xPolonica nr (...), OSNCP 1980, nr 10, poz. 200). Por. także S. R., G. sędziowskiej swobodnej oceny dowodów. W orzeczeniu z 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, LexPolonica nr 346095 (OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655). Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Apelacyjny stwierdził, że sprzeczność jaka występuje pomiędzy treścią dowodów wskazujących na niewłaściwe wyposażenie kącików sanitarnych w celach w których przebywał powód w Zakładzie Karnym w R., a ustaleniami Sądu Okręgowego i oceną, że warunków tych nie można było uznać jako niegodziwe i naruszające dobra osobiste - godność powoda - dawały podstawę do uznania apelacji powoda jako częściowo uzasadnionej, co do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w sposób mający wpływ na treść rozstrzygnięcia sprawy. Wynikające z przeprowadzonych dowodów okoliczności faktyczne uzasadniały w ocenie Sądu Apelacyjnego bezprawność działania pozwanego i jego odpowiedzialność na podstawie art. 417 k.c. w związku z 448 k.c. i 23, 24 k.c.

W ocenie powoda rozmiar krzywdy wynikający z osadzenia go w warunkach naruszających jego dobra osobiste uzasadniał wysokość zadośćuczynienia w wysokości 30 000 zł. Żądanie takie należało jednak ocenić jako rażąco wygórowane. Należało bowiem uwzględnić, że bezprawność działania lub raczej zaniechania pozwanego nie była zamierzona i nie była nakierowana na poniżenie powoda. Brak było woli naruszcyciela w doprowadzeniu do naruszenia dobra osobistego. Zaniedbania ze strony pozwanego jakie spowodowały naruszenie dóbr osobistych powoda wynikały

z wieloletnich nieprawidłowych praktyk z powodu ograniczania przez Państwo środków przeznaczanych na stworzenie dla skazanych właściwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności. Administracja Zakładu Karnego w R. miała ograniczone możliwości przeciwdziałaniu tym nieprawidłowościom. Należało zatem uwzględnić tę okoliczność przy miarkowaniu krzywdy powoda i odpowiedniego zadośćuczynienia. Również rodzaj naruszanego dobra jak i sposób jego naruszenia przez pozwanego nie uzasadniały przyznania powodowi rekompensaty finansowej we wskazanej przez powoda wysokości. Do naruszenia dobra osobistego powoda doszło w warunkach zakładu karnego, w czasie odbywania przez powoda kary pozbawienia wolności. Już z tego względu prawa podmiotowe powoda były znacznie ograniczone. Dlatego skutki stwierdzonego przez Sąd Apelacyjny naruszenia dóbr osobistych miały ograniczony charakter. Kierując się tymi względami Sąd Apelacyjny ocenił, że do naprawienia krzywdy powoda odpowiednia będzie kwota zadośćuczynienia w wysokości 2 000 zł. Orzekając o ustawowych odsetkach od uwzględnionej części roszczenia, Sąd Apelacyjny zauważa, że w judykaturze istniała rozbieżność stanowisk co do określenia daty wymagalności roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia. Zostały one omówione w uzasadnieniu wyroku Sądu Naj-wyższego z 18 lutego 2011 r. w sprawie sygn. akt I CSK 243/10, w którym jednocześnie wyrażono pogląd, że terminem od którego należą się odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia za krzywdę może być w zależności od okoliczności sprawy, zarówno dzień poprzedzający wyrokowanie o zadośćuczynienie jak i dzień tego wyrokowania. W uzasadnieniu przywołanego wyroku zwrócono uwagę na ugruntowane w judykaturze stanowisko, że odsetki według stopy ustawowej należą się za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia i stanowią rodzaj rekompensaty typowego uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wynikającego z pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego. Odsetki na podstawie art. 481 k.c. należą się jeżeli zobowiązany nie płaci należnego zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub art. 455 k.c. Nie sprzeciwia się temu okoliczność, że zasądzenie zadośćuczynienia jest fakultatywne, a jego wysokość zależy od oceny sądu oraz że do zadośćuczynienia stosuje się art. 363 § 2 k.c. Dlatego w sytuacji gdy powód żąda od pozwanego zapłaty określonej kwoty tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od danego dnia, poprzedzającego dzień wyrokowania, odsetki należą się zgodnie z żądaniem o ile zostanie wykazane, że dochodzona suma rzeczywiście należała się powodowi z tego tytułu od wskazanego przez niego dnia. W okolicznościach niniejszej sprawy należało ocenić, że w dacie doręczenia pozwanemu odpisu pozwu istniały okoliczności uzasadniające częściowe uwzględnienie roszczeń powoda oraz ocenę zakresu krzywdy doznanej przez powoda, które nie uległy zmianie na datę orzekania o roszczeniu powoda. Ze wskazanych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. uwzględnił częściowo apelację powoda, uwzględniając w omówionym zakresie żądanie powoda.

W pozostałej części apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie. Prawidłowo ocenił Sąd Okręgowy, że nieprawidłowości dotyczące przebiegu leczenia powoda, w tym naprawy protezy zębowej opierają się wyłącznie o twierdzenia powoda, nie znajdujące podstaw w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Przede wszystkim w świetle przeprowadzonych dowodów brak było podstaw do stwierdzenia istnienia związku przyczynowego pomiędzy działaniami lub zaniechaniem działań przez pozwanego a ewentualną krzywdą powoda. Podniesione przez powoda zarzuty do opinii biegłych lekarzy, jakie zgłoszone zostały przez powoda w pismach procesowych w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, jak również treść zarzutów do opinii powtórzona w apelacji powoda jako zarzutów apelacyjnych miały charakter wyłącznie polemiczny, nie znajdujący oparcia w okolicznościach sprawy. Przeprowadzone w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji dowody w postaci dokumentacji z przebiegu leczenia powoda nie dostarczyły faktów, które potwierdziłyby okoliczności na które powołał się powód w swoich żądaniach. Wbrew twierdzeniom apelującego opinie biegłych mogły stanowić podstawę do weryfikacji twierdzeń powoda zwłaszcza w zakresie w jakim nie zostały potwierdzone w dokumentacji lekarskiej niektóre rodzaje schorzeń na które powoływał się powód. Potwierdzone zeznaniami świadków potłuczenie kolana przez powoda nie stanowi podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego, a nawet do ustalenia krzywdy powoda, która wymagała by naprawienia przez przyznanie zadośćuczynienia w odpowiedniej wysokości. Należało zgodzić się z Sądem Okręgowym, że w tym zakresie okoliczności na jakie powoływał się powód należało ocenić jako nie udowodnione. Prawidłowe był również ustalenia Sądu Okręgowego, że nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda poprzez bezprawne ograniczenie możliwości uprawiania kultu religii, której powód jest wyznawcą. Z okoliczności sprawy wynika, że powód wielokrotnie łamał regulamin i był karany dyscyplinarnie. Między innymi wykorzystywał spotkania w ramach kultu religijnego na zabronione kontaktowanie się ze współwierzniakami. W takim stanie rzeczy działań podjętych

przez administrację zakładu karnego wobec skazanego, polegających na uniemożliwieniu mu łamania regulaminu nie można ocenić jako bezprawnych, skoro mieściły się one w granicach wyznaczonych przez prawo. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku wskazał okoliczności faktyczne, które w jego ocenie nie zostały przez powoda udowodnione, a niezależnie od tego oddalił częściowo powództwo oceniając roszczenie powoda jako przedawnione w pewnym zakresie. Ze względu na brak w apelacji powoda zarzutu naruszenia prawa materialnego zagadnienie to pozostało poza rozważaniami Sądu Apelacyjnego (art. 378 § 1 k.p.c.). Należy jednak zauważyć, że w uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy dał wyraz dokonanej ocenie dowodów oraz okoliczności faktycznych, które uznał za nieudowodnione. Dlatego zarzut apelacji o naruszeniu art. 328 § 2 k.p.c. Sąd apelacyjny ocenił jako chybiony.

Ze wskazanych względów Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów apelującego o naruszeniu przepisów postępowania w omówionym zakresie (art. 233 § 1, 286, 328 § 2 k.p.c.) i na podstawie 385 k.p.c. oddalił w pozostałej części apelację powoda jako nieuzasadnioną.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd Apelacyjny nie obciążył powoda kosztami postępowania na rzecz strony przeciwnej, pomimo, że żądania powoda zostały oddalone w znacznej części, oceniając, że sytuacja osobista i materialna powoda oraz charakter sprawy wymagają aby na zasadzie słuszności odstąpić od obowiązku zwrotu przez powoda kosztów postępowania.

Orzekając na podstawie § 2 ust. 3 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu apelacyjnym, Sąd Apelacyjny ustalił wysokość wynagrodzenia adwokata na podstawie § 11 pkt. 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. co do roszczenia opartego o wskazaną w tym przepisie podstawę faktyczną oraz na podstawie § 6 pkt 5 cyt. rozporządzenia co do pozostałych roszczeń o zadośćuczynienie nie związanymi z warunkami odbywania kary, ale innymi bezprawnymi działaniami zarzucanymi pozwanemu.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji.

SSA Dariusz Mazurek SSA Andrzej Palacz SO del. Edyta Pietraszewska